

An.I • nr. 2/ martie 2023

Această publicație este un pamflet și trebuie tratată ca atare.
Orice asemănare cu persoane sau fapte reale este pur întâmplătoare.

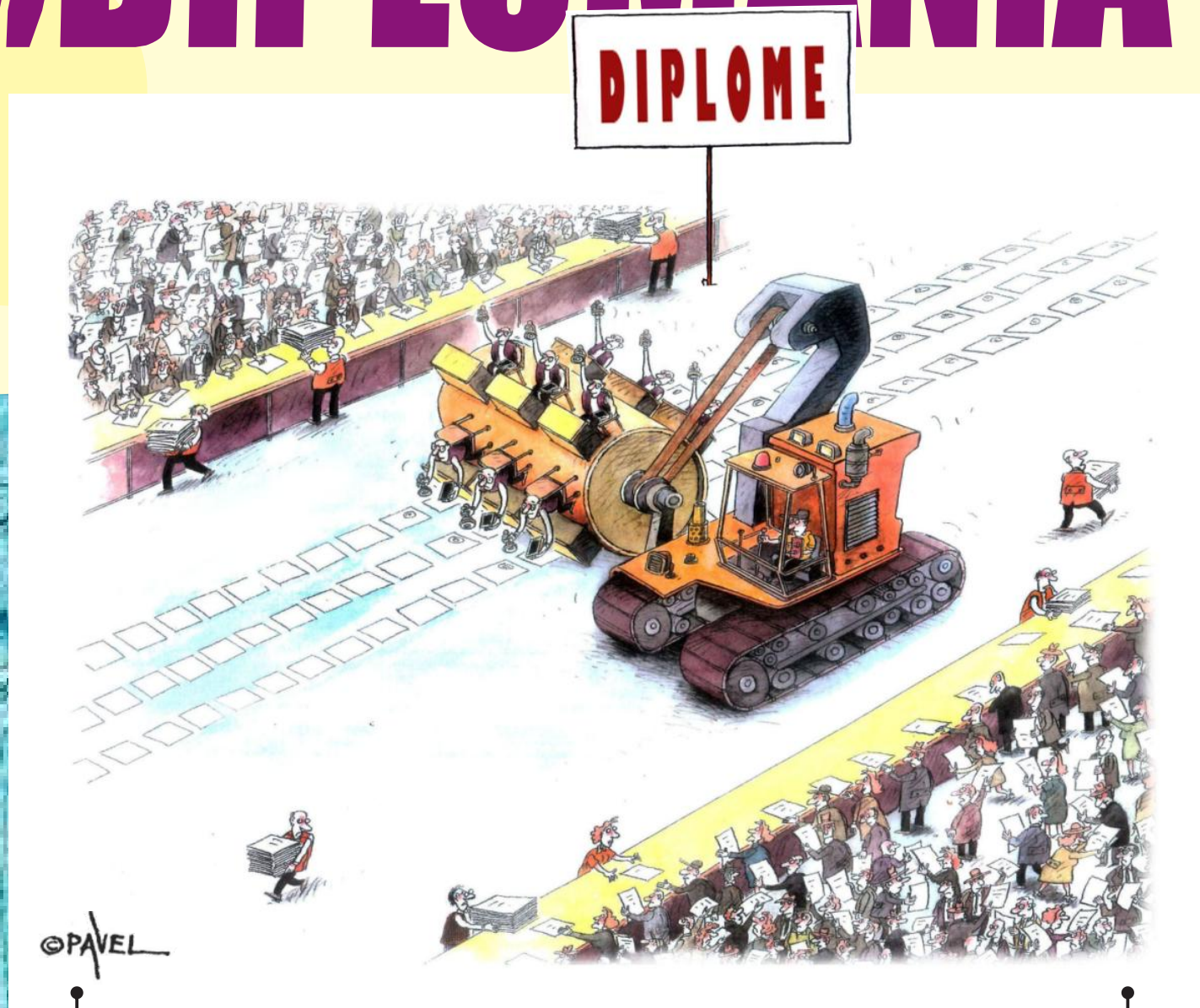
PARANORMAL!

UN NOU FENOMEN *CULTURAL*:

„DIPLOMANIA”

Asociația culturală „AM TALENT!”, Vrancea
REVISTĂ BIMESTRIALĂ

Se livrează diplome non-stop!

P.2

„CU CIOARA VOPSITĂ”
revistă de atitudine prin
satiră și umor

Editor: **ASOCIAȚIA
CULTURALĂ
„AM TALENT!”**

– Broșteni, Vrancea

Fondatori:

Redactor-șef

Gheorghe MOCANU

Redactor-șef adj.

Constantin PAVEL

Președinte de onoare:

Aurel Stanciu MILCOVIN

Colaboratori permanenți:

Anda TOMA

Const. MIU

Silviu STANCIU

Boris M.MARIAN

Petre POPA

Gabriel DRENEA

**Au colaborat la acest prim
număr al revistei:**

Mihai Batog Bujeniță, Vasile Larco,
Viorel Savin, Viorel Sireteanu,
Petre Isachi, Ilie Bătcă, Adrian
Bucurescu, Georgică Manole,
Violeta Vasiliniuc Streidel, Sorin
Francu, Daniel Mușat Mureșanu,
Angela Silion, Pompiliu Crețu,
Max Opaț (Maximilian), Ion
Diviza (Chișinău), Vlad Sărătilă,
T'Alex, Monica Aldea, Costel
Gălățanu, Sergiu Strățulă.

Număr ilustrat cu lucrări de:

Constantin Pavel, Anda Toma (p.5),
Virginia Georgescu-Hossu (p.6)

Adresa redacției:

627050 – com. Broșteni,

județul Vrancea

Str. Principală nr. 73

Telefon: 0746 017 647

e-mail:

cucioaravopsita@yahoo.com

Revista „Cu cioara vopsită” găzduiește
opiniile, oricât de diverse, ale
colaboratorilor. Responsabilitatea
pentru conținutul articolelor revine în
exclusivitate semnatarilor acestora.
Manuscrisele primite nu se înapoiază.

TIPĂRIT LA:

editgraph
BUZĂU

ISSN 1222-4014

ISSN-L 1222-4014

Otrăviți fântânile, pârjoliți grânele! Fenomenul *diplomaniei* cotropește tot: reviste, asociații, fundații, instituții, administrații, licee, școli, cultură, sport, evenimente de tot felul. Un liceu acordă diplomă de excelență unui poet local (născut talent, pe punctul de a muri speranță) pentru că s-a comportat decent pe scenă, cu ocazia sărbătoririi zilelor instituției. Cuplurile de pensionari primesc diplome pentru aniversarea a cincizeci de ani de căsătorie. Puradeii răsfățați primesc diplome de la stomatolog, pentru o bună cooperare cu acesta. (De fapt, în acest caz, stomatologul ar trebui premiat că a rezistat psihic unui client mic, tensionat și, uneori, chiar abuziv). Preșcolarii primesc diplome motivaționale, probabil pentru a nu se deprima fix la început de an. De asemenea, se acordă diplome pentru oamenii anului (uneori, cu dedicație de la oamenii banului).

Stai, ce? Cum adică? Păi simplu. Pe interes: te ung cu o diplomă ca să continui să mă bagi în seamă! De „*par exemple*”, diplomele pe care o instituție le acordă televiziunii ca s-o bage în seamă și „*prossimavolta*”. Ori decorațiile pe care unele instituții le dau diferitor tipuri din administrație pentru că le-au facilitat niște fonduri. Fonduri care oricum i s-ar fi cuvenit acelei instituții, într-o lume în care lucrurile nu sunt vopsite politic și resursele monetare sunt distribuite în mod onest. Da, acele ceremonialuri penibile în care oamenii politici sunt decorați cu mare pompă. Un fel de: „Muțumim frumos pentru favorul de a ne acorda niște drepturi bănești, care oricum ni se cuveneau! Acesta este semnul nostru distinctiv de a ne umili, asigurându-ne că primiți cu fast suflarea noastră-n *derrière*, consolidare a cultului personalității și perpetuare a unei lăcomii dizgrațioase care ne face praf viețile! Să trăiți! Și Dumnezeu să vă binecuvânteze! Că așa trimis și uns pe Pământ nu mai avurăm neam!”.

Pe net, nu conțesc diplomele cu premii literare, fără menționarea emitentului. E o diplomă venită de la un poet al neamului, către un alt poet al nației. „*Trăiască nația! Sus cu dânsa!*” vorba lui Eminescu.

Iată un exemplu al unei diplome umblătoare pe internet: Festivalul „*Florica cucului*” acordă titlul „*Poezia dragostei năbădăioase*” doamnei poete Crizantema Lipicioasa din clubul „*Străfulgerări cu inimioare*”. Încântă, până la sughiț, aceste diplome izvorâte din inima frântă de poet... Vin

„DIPLOMANIA” cotropește România

apoi diplomele cu greutate: „**MAGNA CUM LAUDE**”, ajungându-se la un alt „level” – „**MERITUL ACADEMIC**”, acordate pentru... orice. Citind ce scrie pe ele, ne edificăm că suntem rămași în urmă cu laudele. Ne-am putea aștepta la diplome acordate de Justiție, de genul: „**MAGNA CUM FRAUDE**”, dar până atunci, pentru următoarea tură de cultură națională, voi acorda și eu o diplomă de excelență „**MAGNA CUM LATRANS**” cățelușului meu pechinez Maximilian, pentru modul exemplar în care își evacuează nevoile fiziologice pe nisip și nu pe covor.

De fapt, diplomele se acordă terapeutic. Oamenii simpli nu trebuie să se simtă excluși. Se impune ca tipii cu adevărat remarcabili, să înțeleagă, să tolereze și să cedeze dreptul de a primi o diplomă celor care nu au absolut nici un merit, pentru ca aceștia din urmă să nu devină depresivi.

Omul obișnuit nu trebuie să se simtă jignit, să-l ungem cu o diplomă! De fapt, totul ar trebui să fie luat drept performanță. Numai faptul că respiri, că faci față condiției umane, ar trebui să-ți asigure o medalie. Ție și restului de 7.999.999.999 de oameni. Ești suficient de banal? Te premiem! Diplomele se acordă cu larghețe, tuturor, exact ca măturile de botez/nuntă. Este dovada faptului că ai făcut prezența la evenimentul Y.

De asemenea, nici măcar dacă avem miopie, nu putem trece cu vederea plachetele sau medalile. De fapt, stați! Poate am interpretat greșit! Poate că fenomenul acestor încununări nu este ceva degradant care duce în derizoriu orice merite autentice. Poate că aceste premii nu devalorizează ideea de performanță. Poate că nu este un fenomen gol de conținut. Poate nu înțelegem noi, superficialii, cum stă treaba. Probabil este un act profund filozofic să acorzi diplome, plachete și medalii pentru Nimic! Da, da, acel Nimic scris cu majusculă! „Nimicul”, cea

problemă care a bântuit minți dintre cele mai ilustre. Probabil că este aici o metafizică, o chestiune ontologică pe care n-o putem cuprinde! Probabil se premiază Nimicul, Vacuitatea, Vidul spre care tind maeștrii Zen...

În orice caz, „Cioara Vopsită” vă vine în ajutor cu niscai **sfaturi esențiale** în caz că veți fi pus în postura de a primi o diplomă pentru Nimic. **Unu:** dacă ați fost pus în fața faptului împlinit, călcați-vă pe orgoliu, mimați ceva politețe și acceptați diploma. (Să fim serioși, știți doar că au fost situații în care v-ați pretat la nasoale mai mari decât!). **Doi:** dacă aveți talpa grea și nu vreți să vă călcați pe onoare (mai ales că abia ați scrobbit-o), mergeți pe scenă și refuzați diploma. Bonus: veți face curățenie generală pe lista de prietenii din complezență și din interes. **Trei:** invocați orice și cărați-vă de la eveniment. (Așa cum zicea Johann Sebastian, pomenit fie-i numele, fuga e sănătoasă!).

Așadar, bre, stimați compatrioți, noi să fim sănătoși și să avem stomacul tare, ca să putem digera toate ingredientele unui ghiveci călugăresc cu aromă de cultură și „distingție”, fără să ne pice greu. Hai, vă salut cu respect!

P.S.: Ca să nu ziceți că *Cioara* e fată rea, vă oferă și câteva **soluții** (ei, vitriolante!!? nu fiți obraznici!). O să fac un efort lăsând de-o parte „răutăcisme” și o să vă zic așa, ca unui prieten, că un buchet de flori însoțit de o carte de vizită este arhisuficient ca să-ți arăți recunoștința în fața unui invitat. De asemenea, fiecare eveniment cu vechime, care se respectă, ar putea avea un suvenir micuț, discret, personalizat, drept simbol. Un artist local ar putea crea ceva pe specificul acelei celebrări, ar multiplica obiectul, oferindu-l invitaților în semn de respect. Cât despre cupe, diplome și medalii, să le păstrăm pentru ocaziile rare, cu adevărat valoroase. E greu de trăit cu ideea că sunt lucruri care nu se pot democratiza. Sunt situații și câștiguri rezervate doar câtorva anume care au reușit să treacă de toate filtrele care cern valorile. Să restabilim criteriile corecte ale recompenselor! 'aidiți, bre, că se poate! Mai bine să fiți destinși „dăcât” distincți, ăăă, pardon, distinși! (**Cioara**)

ANUNȚURI IMPORTANTE!

1. Se lansează concursul:

„**EPIGRAMA ANULUI 2023**”

Vor participa toți autorii care au colaborat cu epigrame în cele șase numere ale revistei de atitudine prin satiră și umor: *Cu Cioara Vopsită* apărute în anul 2023. Jurizarea va fi efectuată de redacția revistei. Premiul se află în cuibul ciorii și nu poate fi dezvăluit, din motive de ciorovăială!

2. Se va edita, la finele anului 2023:

„**ALMANAHUL UMORULUI – Cu Cioara Vopsită**”

Rugăm creatorii de umor din țară și din străinătate, care au materiale umoristice de calitate și vor să apară în acest almanah, să ne trimită, până la data de 1 noiembrie 2023, pe adresa redacției: cucioaravopsita@yahoo.com, materialele propuse. Ne asumăm dreptul de a selecta aceste materiale în funcție de exigențele redacției. În partea a doua a almanahului, se vor regăsi toate cele șase numere ale revistei „Cu Cioara Vopsită” apărute în acest an, constituindu-se astfel într-o veritabilă arhivă a publicației.

Constantin PAVEL

Femeia – Zeița Universului

CU CIOARA VOPSITĂ

3

Încă de la Adam și Eva, nu cred că a existat vreun bărbat pe lume care să nu admire femeia. Ea este ființa gingașă, specială, ne gândim la ea, o iubim și o admirăm 24 de ore din 24. Fără femeie viața noastră chiar că n-ar avea sens. Ea reprezintă partea sensibilă din viețile noastre. Asta gândea și Georgică al nostru. El își iubea necondiționat soția, pe Maricica. O considera jumătatea lui. (Cealaltă jumătate fiind Anișoara, de la etajul 1. Un fel de amantă căreia îi admira pe furiș grația, frăgezimea, noblețea, suavitatea, discreția, delicatețea, finețea, duioșia, feminitatea, subțirimea, blândețea, duioșia și tandrețea). Maricica era lideră titulară a mișcării feministe, iar familia o considera a fi reprezentanta autorității de opinie, în orice situație. Mai tot timpul și-l petrecea în fața televizorului. Nu rata niciun Breaking News de-al lui Ciutacu, Ciolacu, Gâdea etc... Știa totul despre Putin, Zelensky, cutremure, baloane-spion chinezești sau despre structura cartofului de toamnă. Dar ceea ce-i marcase profund existența era reclama aia cu băutul a cel puțin doi litri de apă, zilnic. A strâns vreo 20 de bidoane de plastic, și-a făcut rezervă suficientă de apă, conform recomandărilor medicale. Urma să meargă și să colecteze apă de la un izvor plin de lirism, dintr-o zonă de munte.

Au pregătit mașina pentru drum, dar mai întâi au ascultat susurul benzinei care alimenta rezervorul, susur care i-a ușurat de vreo 400 de lei. Apoi, pentru că femeia

este cel mai sublim lucru din viața omului, Maricica, în calitate de Zeiță a Universului, a ocupat locul din dreapta, bineînțeles, după ce Georgică i-a deschis portiera, galanton:

— Hai, mototolule, învârte odată cheia aia de contact, că ne prinde seara! Băi, crăpa-le-ar chelea pe fund, ăstora de la OMV, cum mă, să nu plătești taxa de solidaritate? Ăștia se joacă cu focul lângă benzină! Ei nu știu că poporul deține bricheta? Bricheta e la noi! Apăsăm butonul și gata cu el! E curată lipsă de nesimțire! N-ai cum să înțelegi tu, mă, Georgică, ai capul sec! De aia au crescut toate prețurile și nu ne mai ajung banii de mâncare. Se descurcă doar cei cu câte șapte-opt copii, pentru că primesc o grămadă de bani din „alocații”. Numai tu, probă de impotent ce ești, ai făcut un singur copil. Atât ai putut! Moale mai ești, mă, Georgică! Să văd cum te descurci acum cu facturile! Dacă trăgeai și tu mai tare, mai cu simț de răspundere, aveam și noi trei patru copii, acolo! Trăiam din „alocație”, cum trăiesc ăia!

Georgică tăcea ca un filozof. Maricica era acaparată de splendoarea peisajului de pe marginea drumului.

— Auzi, Georgică, să-ți zic ce-am citit aseară pe televizor! Auzi, câte și mai câte se întâmplă pe lumea asta! Un gândac de bucătărie a lăsat gravidă o buburuză... Auzi tu?

— Păi, Maricico, buburuza de ce a stat? De ce nu a zburat pe geam? Înseamnă că i-a plăcut! Ha! Așa fac și buburuzele astea cu două picioare!

— Da? Așa zici tu, Georgică, ai? Of, Doamne! O iau razna. Dar tu chiar ești neajutorat mintal!

— Ei, nimeni nu-i perfect...!

— Acum, să-ți spun cum a explicat Gâdea cauzele cutremurului din Turcia. Plăcile tectonice se lovesc bot în bot, din cauză că devin perpendiculare. Se comportă că și cum ai avea trei cearceafuri unul peste altul în șifonier.

— Cum adică?

— E complicat pentru ține. N-ai cum să pricepi cu IQ-ul tău necăjit! Dacă îl scoți pe cel din mijloc cel de deasupra cade peste cel de jos și astfel se cutremură șifonierele și dulapurile de bucătărie...

— la mai taci! Mi-ai făcut capul toacă!

— E clar că ti-e greu să înțelegi!

— Ai devenit mai înțeleaptă decât Monica Tatou!

— Aseară, Ciutacu spunea că nici americanii nu sunt niște sfințitori. Că ei au provocat mișcările tectonice din Turcia, pentru a crea oportunitatea ca Erdogan să nu fie reales. Adică, trag cearceaful și pac, cade Erdogan... Dar de ce îmi bat eu capul cu ține, că tu nu pricepi nimic!

— Da, Maricico, se vede că tu erai bună de politician!

— N-ai înțeles nici cum stă treaba cu industria farmaceutică. Chiar dacă ti-am explicat cum și-au băgat o tonă de bani în teșcherele, în timpul pandemiei. Crede-mă, într-o depresie și mi-e milă de amărâtul ăla de neuron care ți-a mai rămas. Da, accelerează, mă, și tu mai repede, melcule, că te depășesc toate căruțele! Altul ar fi fost nivelul intelectual

al creierului tău subnutrit, dacă ai fi fost și tu atent la spusele lui Gâdea și Ciuvică!

— Da, da, Gâdilică și Ciurciuvică al tău, Maricico, numai bazaconii spun! Bagă lumea-n sperieți pentru audiență!

— Ce știi tu, mă, Georgică? Ăștia ne explică tot! Și cum își ademenesc frații Tate victimele, cum zic ungurii că vor să ne ia Transilvania și cum stă treaba cu Putin și Zelensky și câte și mai câte... Eu nu știu cum dracu poți sta tu așa, Georgică, parcă ești șifonier în casă, nu te interesează nimic din ce se întâmplă în lumea asta! Vine, mă, într-o zi, rusu peste tine, în casă și tu habar nu ai ce se întâmplă! Nici n-o să știi că a început războiul! Treaba ta, dacă n-ai fi eu cu informațiile la zi, să te țin la curent, ce te-ai face tu, Georgică?

— Ești deșteaptă, Maricico! Vezi tu, de aia te-am luat de nevastă! Dacă nu te luam eu, cine te mai lua? Dar e adevărat, hai recunoaște și tu că ți-a pus Dumnezeu mâna în cap când te-am cerut de nevastă!

— Iote la el, ce spui tu mă? Auzi ce spune creierașul tău! Habar nu ai tu câți bărbați îmi dădeau târcoale să mă ia! Ha! Auzi la el!

Simțind că jumătatea lui, din cauza supărării este gata să fluiera când respiră, Georgică a încercat să o liniștească, mângâind-o pe frunte. Asta pentru că femeile sunt cele mai gingașe ființe din lume! Reîntors acasă, Georgică a căzut pe gânduri, și a tras concluzia că atunci când Dumnezeu a făcut femeia, cu siguranță a ales una din coastele lui Adam de cea mai bună calitate). A turnat tuică într-un pahărel și i-a zis Maricicăi: Să trăiești, mă nevastă! Trăiască și 8 Martie!

Daniel Mușat MUREȘANU

FIE CA REVISTA SĂ TRĂIASCĂ PRECUM CIOARA!

Unii spun că o cioară trăiește trei sute de ani. Alții douăzeci și cinci, treizeci. Asta își doresc și fondatorii revistei lansate pe 3 februarie 2023, la sediul Galeriei de Artă din Focșani. Trei muschetari curajoși ne-au primit „Cu cioara vopsită” pe masă, membrii fondatori: scriitorul Gheorghe Mocanu, caricaturistul Constantin Pavel și nu în ultimul rând, graficianul Anda Toma. A fost un eveniment plin de succes, care s-a bucurat de participarea unui public numeros și de calitate. Într-o atmosferă plină de umor, au luat cuvântul scriitori, poeți și critici literari, care au salutat această inițiativă și au încurajat Cioara să zboare cât mai departe în timp. Fiind o apariție inedită, publicația își propune să aibă colaboratori talentați și să aducă umorul acolo unde îi este locul, la nivel de artă. S-au recitat epigrame care au avut un impact pozitiv asupra publicului. S-a demonstrat încă o dată, dacă mai era nevoie, că românul gustă umorul prin toți porii, în toate formele sale și are nevoie de umor, pentru a trece mai ușor peste necazuri. Printre invitații de onoare la acest eveniment, care au „vopsit cioara” s-au aflat: Oana Raluca Boian – manager Biblioteca Județeană Vrancea, Petrache Ploeanu – critic literar, Radu Borcea – jurnalist, profesor Vasile Lefter – scriitor, colonel în rezervă Anghel Eugen, actorul Sorin Francu – directorul Teatrului „Maior Gh. Pastia” din Focșani, scriitorii Virgil Panait, Corneliu Stanciu, Constanța Cornilă, Nina Ploeanu, dr. Pompiliu Crețu – poet, Nică Apostu – poet, scriitorul Daniel Mușat Mureșanu-Focșani, dr. Romeo-Valentin Muscă – directorul Muzeului de Istorie al Vrancei –, conf. univ. dr. Costică Neagu și mulți alții. Urarea finală a evenimentului a fost: **Fie ca revista să trăiască precum cioara!** Dintre epigramele care au înveselit publicul redăm mai jos câteva intervenții, una care poartă semnătura poetului dr. Pompiliu Crețu, cealaltă a scriitorului Daniel Mușat Mureșanu – Focșani și a lui Georgică Manole, rostită la telefon, de la Botoșani:

CĂRĂIALĂ CU EPILOG

Epigramă dedicată REVISTEI -CU CIOARA VOPSITĂ-

Bate târgul și maidanul azi o ceată renumită, Toma, Pavel și Mocanu umblă cu cioara vopsită. Curios de așa veste după-o lungă-alergătură găsim ceata de poveste... La Boian în băătură!

În această ZI binevenită, Au năsit „Cioara vopsită” Reușind ceva subtil: Anda, Gheorghe, Constantin! Anda cu cocoficuri, Gheorghe cu „Borta” sa Iar... Pavel cu caricatura!

Daniel Mușat Mureșanu-Focșani

Epigramă adresată redactorului-șef adjunct, caricaturistului Constantin Pavel, botoșenean la origini, vrâncean prin adopție:

EPILOG

S-ar putea să mă ciupească, fapta să-mi fie fatală, pentru-o vorbă nebunească să mă ia la CĂRĂIALĂ...”

Dr. Pompiliu CREȚU

Toată viața Pavel Sfântul, A umblat pe tot pământul, Numai Pavel Constantin Umblă, doar, pe unde-i... vin!

Georgică Manole din Botoșani

Angela SILION

CU CIOARĂ VOPSITĂ

Sunteți pe cai mari, frate. Ați găsit rețeta. Bucuria mea să găsesc la întoarcerea din vacanță autograful trimis de Constantin Pavel chiar în ciocul ciorii vopsite. Am trecut la ospățul cu hrana adusă de Cioară. M-au întâmpinat oamenii de lemn dar lemnul arde repede și face aceeași cenușă indiferent de esență. Chiar dacă nu ați găsit nici o revistă de umor, acum umorul e la purtător, în oameni. Să trecem necazul cu hazul cum ne îndemna regretatul dumneavoastră Președinte de onoare Aurel Stanciu Milcovin. Am avut onoare și bucuria să-l cunosc și chiar să apărăm pe aceeași scenă la un eveniment. El în rolul gospodarului venit de la munca ogorului mult prea târziu după apusul soarelui iar eu gospodină grijulie, l-am alțoit cu linguroiul din dotare, după cum se vede. În final ne-am înțeles, vorba cronicarului: „unde nema putrința, ce mai chichirez gâlceava”. Multe învățăminte pe aripile ciorii. De la Vergilica pentru un consum redus „ucide becul și culcarea”. Nea Ion are și el o dilemă, e socru mare sau socru mic? Răspunsul la prezentatorul Leonard Miron. Pentru cei din fruntea Europei la care nu ajungi cu prăjina la nas, cioara are dreptate: „Fără neam de opincari, cu catrință și ițari”!

Europa rămâne pe loc beteagă și i se mai spune bleagă. Nea Alecu vrea spălat cu ARIEL, dar ARI EL și nu am eu. Constantin Pavel ne atenționează că nu e viața lipsită de griji nici la ciobanii din frunte care trăiesc în complicitate cu lupii. Asta-i viață ăsta-i trai? Cioara noastră e o revista elegantă, calitatea hârtiei, designul și „cocoficuri pentru minți jucăușe” sub atenta îndrumare a domnului Gheorghe Mocanu și Constantin Pavel merită felicitări. Merită să ne purtăm frumos cu ea, chiar o lăsăm să treacă pe roșu la semafor.

**Vasile
LARCO**

Omagiu

I-aș dedica femeii versul,
Aș umple cupele cu vin,
I-aș dărui și Universul...
Dar teamă mi-e că-i prea puțin

Luna martie

E luna când s-agită norii,
S-adună ciutele în cete,
Vin rândunelele, cocorii
Și berzele în sat. La fete.

Guvernanții de 1 MARTIE

Cuprinși de marile iubiri,
Mereu cu ochii-n viitor,
Ei ne-au trimis, ca mărtișor,
Chiar scala marilor scumpiri.

Se-nțeleg ca porumbeii...

Lui i-a dat cândva guriță
Și-acum traiul li-e ușor:
Ea e ca o porumbiță,
El, de-a dreptul... voiajor.

Îndrăgostiți vânători

De cu zori, de cum se scoală,
Amândoi ceva împușcă:
El, când nu-i cu pușca goală,
Ea, când este goală pușcă!

Sfat conjugal (rondel)

Femeia-i un boboc de floare,
Și nu-i să țină numai de urât,
Când traiul este mult prea mohorât
Bărbatului, spre alinare.

Vecina-i zise-n stilu-i, hotărât,
Flăcăului la-nsurătoare:
Femeia-i un boboc de floare,
Și nu-i să țină numai de urât!

Dar după nuntă, ce-ntâmplare...
Au divorțat cei doi, căci el, atât:
I-a mirosit obrazul, întrucât
Îi spuse, clar, și nuna mare:
Femeia-i un boboc de floare!

Georgică MANOLE

ÎN LUMEA ASTA SUNT FEMEII!

Noua secretară

Hotărâtă să nu-ncurce
Și să fie un bun vector,
Are-un țel: ca să tot urce...
Pe director!

O minijupistă și-a lansat cartea

Ce-au scris cronicarii după,
E de luat în evidență:
Cu ochii pe minijupă,
Au ajuns și la... esență.

Uneia

Fata asta are-o fiță-a ei,
(Nu insistați că nu dau nume):
Se îmbracă, cheltuind bani grei...
Se dezbracă pe... aceleași sume.

La fel ca toate românele,
Știu și eu, venită cu un cuțit bine
ascuțit, tocmai de la Iași, să
pregătesc o pasare, de la starea
ei de vie – cotcodăcind – până la
cea de crocantă în tava din
cuptor. Vorbec de a începe cu
tranșarea ei, pe sub osul
pieptului, atent, pentru a obține
bucățile de carne cu marginea
întreagă, urmărind anatomia

JUR CĂ E ADEVĂRAT! AM VĂZUT CHIAR ACUM!

fiecărei părți, nu vorbim aici de
căsăpeală. Știți voi.

Soțul meu, american, nu
văzuse niciodată cum se
tranșează o pasăre. Nici la
mama, nici la bunica, nici la
abator, nici în cărți, nici la vecini,
nici la tv. Desigur, nici nu era pe
atunci considerat "material" de
emisiune, arta culinară a devenit
în ultimii ani subiect mult mai
popular și aplaud acest fapt. Așa
că, atunci când m-a văzut pe
mine cum tranșez găina aia
răsturnată pe fundul de lemn, și-
a sunat prietenii și l-am auzit
povestind: *jur că e adevărat! Am
văzut chiar acum! Incredibil!*

*Cred că îi învață în școală, nu
știu, dar e ceva de văzut !" (I
swear it's real! I saw her myself!
Can't believe it! I guess they
learn it in school! I don't know, but
is something! I tell you!) Și nici
nu văzuse tot; dacă chiar aș fi
vrut să îl uimesc până la capăt,
spălam și uscam penele, le
scărmănam pe cele mari, pentru
a înlătura cotorii și îi arătam ce
conține perna lui și geaca aceea
ce a costat dublu, pentru că e
căptușită cu "down" (numele dat
la puf și pene) și nu cu vatelină.*

Un prieten american venit în
vizită a nimerit chiar la momentul
acela când închizi focul de sub

oala aburindă în care ai făcut o
ciorbă ce a umplut bucătăria de
arome. L-am invitat la masă,
eram cu polonicul în oală, când
am auzit cea mai uimitoare
întrebare: "For God sake! How
many cans of soup did you
emptied in that huge pot?"
(Doamne sfinte! Câte cutii de
supă ai golit în oala asta?) Life is
Good...

Ghearele ca subiect de eseu

Fiica-mea (studentă anul 1
la George Washington Univer-
sity) îmi scrie că a luat 100%
pentru un eseu. Tema era "un
subiect personal", iar ea a scris
despre ghearele de pui în borșul
românesc.

Eu nu știu ce povești le
spune oamenilor ăloră, dar tipa
scrie excelent; are spark, umor,

țintă, ritm, poantă, morală,
fiecare cuvânt este la locul lui.
Nu scrie pompos și pretențios,
scrie ca o melodie. Bine, o ajută
mult și materialul cules din
copilăria ei în România.

Prin clasa a șaptea a scris
despre povața dată de bunica:
"la trecerea străzii să aștepti să
se formeze un grup de 5-6

oameni, că o mașină ar putea
lovi un pieton și să dea șpagă să
scape, dar la cinci oameni sigur
va opri!"

Reguli rutiere nemaiau-
zite. Mai târziu am aflat că
profesoara de engleză citea
comunerile ei în privat, în
familie, cu prietenii. Rămâne
valabil și "slavă Domnului că e
bună la mate"! Că niciodată nu
se știe când dă peste un
universitar fără umor, care nu
gustă astfel de borșuri.

Constantin PAVEL

Cârâieli epigramistice

după apariția „Ciorii Vopsite”

Chiar dacă e vopsită, cioara tot neagră rămâne. Se pare că e pusă pe cârâiala. Și-a tras un
cenacul nocturn, pe bază de epigrame, prestând, ca la fotbal, pase umoristice în trei.
Domnul Gheorghita, Doamna Angela Silion și Sorin Francu, demonstrând ca sunt "ciori"
cu acte în regulă. Nici nu mă mir: un fondator... e obligat să aibă umor. Doamna Angela n-ar fi
moldoveancă dacă n-ar fi hâtră. Iar pentru că așchia nu sare departe de trunchi, Sorin n-avea nicio
șansă să nu ducă mai departe în ADN, umorul moștenit de la tatăl lui, un epigramist extraordinar.
Dacă îi întâlniți pe stradă, dându-se porumbei ai păcii, cu o ramură de măsline în gură, (după ce au
trecut pe la vopsitorie), nu vă lăsați păcăliți. De fapt sunt niște ciori negre și în cerul gurii...

Gheorghe Mocanu

Gheorghe Mocanu

N-ar fi bai de vreun bănuț...
Dar... Mă uit cu lupa-n șliț...!

Constantin Pavel

N-am ce să vă fac...
De rău sau de bine
Culorile-s la mine.

Unui cârcotaș

Când noi ne
luptam cu Cioara
Să ajungă renumită
Dumitale,
bag eu seama
Umblai *Cu cioara vopsită!*

Angela Silion

Să vii, să vii, să vii mereu
Îmi place mult VENITUL tău!

Gheorghe Mocanu

Leafa din card e eternă
Doar co-cardul e în bernă...!

Sorin Francu

Din așa eroare,
Cine-o să te scape?
Cu lupa n-o vezi mare!
Ci doar mai aproape.

Angela Silion

Răfuiala-i simplă
Cioara ciugulește
Pe noi ne
PRIVEȘTE.

Sorin Francu

Va să zică,
Don Costică,
Noi cu cârâitul,
Matale cu vopsitul.

Gheorghe Mocanu

Cioara vopsită strașnic s-a holbat
La cârâiala care s-a iscat...
Și ca să facă haz, nu tăraiboi
Vă bagă între pene, în numărul doi...!

Sorin Francu

Nu-i bai că mă bagi
Cu prieteni dragi.
Dar nu știu
cum socoți,
Că ai să mă scoți.

Gheorghe Mocanu

Cu băgatu' și cu cosu'
Pentru mine nu-i un chin
Mi-am luat chiar doctoratu'
La băgat... Furtunu'-n vin...!

Sorin Francu

Să bagi furtunu-n vin,
Eu nu cred că e un chin.
Chinul, cred eu că vine,
După ce bagi vinu-n tine!

Anda TOMA

Cocoficuri

pentru minți jucăușe

VÂND SET DE LAME DE PRECIZIE!

"IMOBILEARE"

Din capitolul „alergie la descrieri care te iau "dă fraer"

Când vedeți pe imobiliare că, o casă este situată într-un, citez: „cartier tânăr”, asta înseamnă că o să stai la mama naibii în câmp, între alte case cu design la fel de modern-agresiv ca a ta, cu garduri înalte și opace, cu camere de supraveghere, posibil fără străzi circulabile sau canalizare.

Un "cartier tânăr" este un cartier care nu are prevăzut un spațiu de creștere al unei bisericiuțe, al unei instituții de învățământ, al unei piețe, al unui parc generos, al unui dispensar, al unui circuit de mijloace de transport în comun, poate al unei ferme zonale.

Un "cartier tânăr" te va obliga să circuli cu mașina peste tot, să devii șoferul copiilor tăi, pentru că e mult prea departe de școli, de magazine și de locuri de joacă.

Un "cartier tânăr" este o lotizare făcută la "futuimăsa", de niște oameni care vor să se îmbogățească rapid, pentru niște clienți care consumă aberant, care își amanetează ființa pe un mod de trai complet nesustenabil și n-au nici cea mai mică intenție în a consolida o comunitate, fiind prea suspicioși "reciproc și mutual".

Nu mai este vremea sătucelor crescute organic în jurul bisericii, nu mai este vremea acelor cartiere bine gândite de comuniști, nu mai este vremea nici ca la calendar și în general nu mai este vremea să mai pierdem vreme cu lucruri prost făcute, cu ageamii, cu toate iudele iscarotene, cu descrieri la abureală, cu politețuri de fațadă, cu randări care să fure ochiul proștilor, cu partea dark a unor progresisme care nu se potrivesc sufletului nostru, cu modernisme care ne înstrăinează, cu joburi pentru care nu avem vocație și în general cu un mod de trai lipsit de orice sens.

coteț după
ce-l vizitează
dihorul sau vulpea?

Ați auzit de satele africane atacate de lei sau de tigri? Știți că felinele vânează de plăcere? Și crocodilii la fel! Plus tot soiul de păsări nebune! Nu mai zic de bacteria și viruși... Spre deosebire de carcalacii și jivinele alea, omul chiar își dă silința, frate!

COMPLET RENOVAT

Nu-i așa că vă încântă ideea unui apartament complet renovat într-un bloc din 1985? Uau, un bloc construit după '77, chiar promite! Eh, a prins cutremurul din '86... Dar oricum, nu se compară!

Băi, nu vreți un apartament complet renovat, credeți-mă! Un apartament complet renovat de niște oameni care au dărâmat aleatoriu prin el, care au decupat pereți de rezistență ca să-și facă o bucătărie modernă, care au mai

dat jos
niște stâlpi
de susținere ce le
stăteau în cale și au

micșorat puțin grinda ca să intre dulapul cu uși culisante? Nu, mersi! Și nu numai că n-aș vrea să stau într-un apartament complet renovat, dar n-aș sta nicăieri într-un bloc ce conține un apartament complet renovat! E de ajuns o verigă slabă. Ședere plăcută!

ABERAȚIONAR DE BUZUNAR – termeni în ordinea analfabetică:

TELEAPATIE s. f. Fenomen psihologic ce se manifestă atunci când cineva te molipsește cu apatia lui. Perceperea apatiei de la distanță.

ALGOARITMIE s. f. (Med.) Tendința algoritmilor de a tulbura ritmul societății.

ECLÉRIC, eclerici, s. m. Membru al cultului de adorare al eclerelor.

ALTTRUISM, altetruisme, s.n. Un alt adevăr banal, o altă platitudine.

AGNÓSTIM, adj., s. m. și f. Adept al concepției filosofice care neagă, parțial sau total, posibilitatea cunoașterii obiective a lumii prin glume.

PRIBÉLIȘTE, pribeliști, s. f. Aspect, fapt frumos care se înfățișează înaintea ochilor.

AYAHOAȘCA s. f. Ayahuasca (băutură cu efect halucinogen) pusă la învechit.

CANONIZĂ, canonizez, vb. I. Tranz. A fotografia cu aparat Canon.

PLĂSMUI, plăsmuiesc, vb. IV. Tranz. 1. A crea, a produce, afăuri, a născoci, a scorni ecrane și panouri termice cu plasmă.

CÂRCODĂȘ, -Ă, cârcodași, -e, adj., s. m. și f. Om leneș pus mereu ceartă.

NĂPRAZ, năpraji, s. m. Praz năpraznic de iute.

FERMIER, -Ă, fermieri, -e, s. m. și f. Proprietar de multe opinii ferme.

ZENITĂTE, zenități, s. f. Divinitate budistă.

MASSACHUSETTS, s.f. (Fam; cu valoare de superlativ) "Meserie!", "Meseria!", "Marfă!", se spune despre un obiect, o realizare etc. deosebite.

EGOL, egolul, egolurile- componentă a personalității gonflată în mod artificios.

CATACLISMĂ, cataclisme, s.f. O climă catastrofală.

TELEPAPILE, Fenomen psihologic constând în transmiterea la distanță a gustului.

DUMNEZÉL, dumnezeluri, s. n. (Mai ales la pl.) Dumnezeul mezelurilor.

RECAPITULĂRE, recapitulări, s. f. Acțiunea de a capitula în mod repetat.

OMAGIUN, omagiunuri, s. n. Unmagiun atât de reușit, încât, deliciul lui este un adevărat omagiu adus prunelor.

Oamenii frumoși pe interior sunt greude întors pe dos.

*

Mizerabile timpuri! Dar oameni și mai mulți...

*

S-au realizat multe reforme importante în educație. Efectele unora dintre ele atestă că banca măgarului și cojile de nucă sunt, acum, rezervate profesorilor.

*

PORUNCA A ȘASEA

Aveți idee de ce porunca șase din alineatul șase, lespede a doua din Decalog a fost dată numai omului? Da, lespezi! Rezistente la apă, la foc, rezistente lavi se ruperupere. Precum hârtia normală, doar că mai moderne, mai eficiente, mai durabile. "Să nu ucizi!" e o chestier pe care Dumnezeu trebuia s-o seteze tuturor by default. Nu e o dotare pe care s-o poți cumpăra ușor. Nu e ceva ce ar trebui să fie opțional. În orice caz, omul chiar încearcă să se țină de legile alea. Se fac eforturi. Nu că o facem pe inofensivii, dar la restul de vietăți, chiar e dezmăț. Ați văzut ce fel arată un

Despre Femeie

Cine crede că știe
totul despre femeie, se
păcărește!

Cine nu a simțit-o niciodată, nu
știe cum este să-ți fugă pământul
de sub picioare!

Cine nu a fost nebun după ea
niciodată, nu știe ce-i nebunia-
nebuliilor!

Cine crede că se poate fără ea, nu
știe cum arată o dimineată fără zori!

Cine crede că nu trebuie s-o
iubească, nu știe cum este să
mănânci fără gură!

Cine o rănește, nu știe cum este
să fii gol ca o scorbură!

Cine nu o sărută, nu știe cum se
urnesc munții din loc!

Eu am cunoscut-o, am simțit-o,
am fost nebun după ea, am iubit-o,
am sărutat-o, am trăit pentru ea!

Acum urnesc munții din loc cu
mare ușurință și-i aranjez după
bunul meu plac!

Gheorghe MOCANU

Gheorghe MOCANU

POVESTEA SCROAFEI

peste saci cu tărăț curgeau spre
coteț, în timp ce, din buzunare, ieșeau
bănuți și se cuibăreau în teșchereaua
morarului. Nu putea nimenea să ne
întoarne din drum.

Veni veterinarul satului cu
vaccinul cotețelor și-l rugai să-mi
vadă scroafa: dintr-o privire mă
dezamăgi pentru multă vreme. Zise,
cu siguranță, că n-are purceluși în
pântec și mă străfulgeră un aer de
sărăcie și pe mine și pe nevastă. *Asta
are purcei în burtă, cât păr am eu în
chelia!* zise el, plescăindu-și fruntea cu
palma. Chelia lui strălucea de-ți puteai
face mustața. Nevastă-mea își legăna
capul deznădăjduită, înțelegând că
altă cale nu-i, decât să-i punem
scroafei cuțitul la gât. Nu mai era mult
până la un alt Crăciun, peste unul
trecuserăm pe neobservate, fără
carne în farfurie, cu burta plină cu
fasole, cu ochii ațintiți pe cotețul din
ogradă, unde leneveau și scroafa și
speranțele noastre.

Am dat zvon în sat să fie sâmbătă
ultima zi din viața scroafei. Vecinii au
primit vestea cu bucurie, cu gândul la
un somn liniștit spre dimineată, pentru
că taman atunci scroafa mea își etala
vocea din coșul pieptului, atingând
performanțe nebănuite. M-am dus la
coteț și i-am pus mâncare în teică, am
privit-o cu milă și i-am spus scurt că
nu se poate să o țin o veșnicie pe
mâncare. Pe deasupra mai face și
destulă balebă urât mirositoare și de
multe ori, lenevește pe burtă în
mizeria cruntă.

Sâmbătă de cu noapte, am pus
ibricul cu rachie pe foc în așteptarea
vecinilor tocmiți să-mi facă scroafa
friptură. Am adus sarea ce trebuia să-i
frăgezească șoriciul, apa caldă și
ligheanele în care se orânduiesc
șuncile. Vecinul Vasile, renumit în
desfacerea mușchilor de la șira
spinării a împărțit responsabilitățile: eu
urma să țin de picioarele din spate, Ion
de cele din față, Constantin de urechi,
iar Vasile trebuia să-i caute beregata.
Adusese cu el cuțitul pe care-l folosea
în fiecare an, cu lamă lungă, cu vârful
ascuțit și tare-n plăsele. Îl trecu pe o
piatră anume, scuipă în palmă și zise:
Hai, băieți, să-i venim de hac! Trase
animalul din coteț și-l răsturnă pe o
parte. I-am apucat picioarele din spate
și mi-am întors privirea, să nu-l văd pe
Vasile când o înjunghie. *S-o țineți
bine, să nu ne scape!* aud vocea lui

Ion, dar imediat, ca o străfulgerare de
curent electric, am simțit o smuncitură
puternică, peste puterile mele, și în
câteva clipe am fost aruncat departe
de animal, și o durere cumplită între
picioare, de parcă m-ar fi lovit cineva
cu ciocanul. Întorc privirea spre ceilalți:
alergau care încotro prin grădina
mea, muiată de un pospai de zăpadă
alb și lipicios ce căzuse peste noapte.
Scroafa scăpase din mâinile noastre și
o zbughise spre casa pădurarului,
așezată la poalele codrului Broștenilor.
Cuțitul lui Vasile rămăsese înfipt în
gâtul animalului și se zărea numai
mânerul. Ion alerga primul în fața
noastră cu intenția de a se arunca pe
burtă, s-o agațe de picioare. Sărăcia
de scroafă nu întorcea capul, își
continua, nestingherită, fuga spre
poalele pădurii, depărtându-se tot mai
mult. *Ce fugă are!* se mira, gâfâind
strajnic de atâta efort, Vasile. *De', are
patru picioare, nu două ca noi!* judeca
Ion neputința noastră de a prinde
scroafa. Alergam și eu, ultimul, să nu
zică cineva că nu mă implic în
prinderea animalului abia scăpat din
ghierele morții, dar tot degeaba...

În hățșul pădurii, prin tufele de
mărăcini nu pătrundea picior de om.
Am pierdut animalul ce alerga cu
puteri înzecite, pătruns de durerea
pricinuită de cuțitul rămas înfipt în
beregată. Au venit și alți săteni în
ajutorul nostru, însă căutările au fost
în zadar. N-am găsit scroafa nici a
doua zi, nici a treia și nici mult timp
după aceea.

Până acuma am înțeles eu
întâmplarea, dar ceea ce a urmat a
depășit cu mult înțelegerea mea și a
sătenilor mei, căci peste luni de zile, în
ajunul Crăciunului următor, când iarăși
era hărăzit să-l fac de post, cine
credeți că-mi calcă ograda? Dragălașa
de scroafă, măcinată de dor, deschide
larg poarta dintr-o rămătură și pășește
trufașă pe alee, spre coteț. La gât
purta cuțitul lui Vasile înfipt în
beregată. În spatele ei, încolonați unul
câte unul, defilau voioși doisprezece
purcei albi ca neaua, cu răturile turtite,
guițând ușor, fiecare dintre ei având
câte un briceguț înfipt în beregată.

Mi-a căzut capul în gură, cum ar fi
spus bunul nostru prieten Bulă, mi-am
scuipat în sân, mi-am făcut cruce și
mi-am zis atunci: *Mare ți-e minunea
Doamne! N-o să-i mai cred niciodată
pe medicii veterinari!*

Dacă nu crezi povestea mea și ai
vreo fărâmbă de îndoială că la mijloc ar
fi vorba de minciună, apoi, să știi
dumitale, cititorule, că uneori, oamenii
au nevoie și de asta, așa cum, în
fiecare an, vecinii mei vin să-mi taie
porcul, numai dacă le mai spun încă o
dată, pentru a nu știu câta oară,
această poveste... de poveste.

ODA PROȘTILOR

de Ion Pribeagu

Motto: Cu prostul care n-are școală
Te lupti puțin și-ai câștigat.
Dar duci o luptă colosală
Cu prostul care are școală!

De-ar fi să-i luăm pe toți la rând,
Și actualii, dar și foștii,
Cei mai deștepți de pe Pământ
Au fost întotdeauna... PROȘTII.
Nu te ruga la ursitoare
Să-ți facă-n viața ta vreun rost,
Mai bine urlă-n gura mare:
"Iubite Doamne, fă-mă... PROST!"

De ce să tragi ca la galeră,
Să-nveți atâtea fără rost,
De vrei să faci o carieră,
Ajunge numai să fii... PROST.

În lumea asta cu de toate,
Unde se-nvață contra cost,
Păcat că nici o facultate
Nu dă și diploma de... PROST.

Avem impozite cu carul,
Dar înotăm în sărăcie
Și ce buget ar avea statul
Dintr-un impozit pe... PROSTIE...

Ei sunt ca iarba, cu duimul,
Să nu-i jignești, să nu-i împrști!
O, Doamne, de ne-ar crește grăul
Cum cresc recoltele de... PROȘTI.

Și-n lumea asta răsturnată,
Unde cei strămbi sunt cei mai drepti,
Savanții noștri mor de foame
Și numai PROȘTII sunt deștepți.

Mică explicație:

Ion Pribeagu este pseudonimul literar al
lui Isac Lazarovici.

• S-a născut la 27 octombrie 1887, în
localitatea Sulita, județul Botoșani.

• A emigrat în Israel în 1962 (aprobarea
fiind-i semnată de Gh. Gheorghiu-Dej).

• A decedat în 1971, la Tel Aviv (avea
84 de ani).

Dragoste cu gândăcei

La cele 50 de primăveri ale sale, doamna Veronica Coltuc (scuzați cacofonia) nu putea să spună nici că e fericită, nici că e nefericită, căci era și una și alta.

Cu ajutorul maestrului Rafael care o descoperise încă de la vârsta de 15 ani, învățase de mică toate artele tainei culinare devenind, cu trecerea anilor, șefa laboratorului de cofetărie a marelui Complex Pălămida (cum urci din parc la vreo 500 de metri la dreapta sau la stânga). Câte seri nu-și sacrificase maestrul ca s-o învețe secretul multor delicatete: pizza, brânzoaice sau trigoane aperitiv, batoane cu cașcaval sau cu Debrețin prăjiți, clătite cu urdă și mărar, blințele sau confiserie precum: merinque, glacée, înghețată panașată sau cu profiterolles, coupe-jaccues, sau guguloae de halva cu stafide și fistic. Nea Rafael o proteja și o luase în brațe; numai împreună cu ea îi plăcea să elaboreze compozițiile pentru rulade, strudele, foetaje la care lucrau deseori până noaptea târziu.

Veronica iubea și era iubită. Ba, după câțiva ani, maestrul, în marea lui generozitate o și măritase cu un ospătar devenit șef de sală la Pălămida, deci aveau și masa asigurată nu numai

desertul, bineînțeles cu materialele Sindicatului, că Rafael o băgase acolo zicând că puțină politică nu strică niciodată. Nunți, botezuri, aniversări, pe toate le aranja doamna Veronica Coltuc, cu ajutorul soțului și al lui nea Rafael care le devenise și naș de cununie.

Toate bune, dar la un moment dat, diferența de vârstă începu să-și spună cuvântul. Nu era vorba de domnul Coltuc care se descurca, având o iubitică prin Țiglina II, cât de maestrul Rafael care cam dădea semne de oboseală, începea și să pregete, iar când elaborau pițele alea delicioase mai mult vorbea decât să pună și el mâna ca omul. Adoptase formula: "de ce să faci azi ceea ce poți lăsa pe altădată?...".

Dar Veronica avea, ca orice ființă a Covurluiului, sânge în vine, nu bragă. La mănăstire nu se duse, că n-ar fi fost un motiv prea cuviincios. Își reluă vechile sale încercări de pictură și desen de pe vremea când era responsabilă culturală la Sindicat. Sub îndrumarea pictorului Ghioagă, care avea atelier de firme și ferpare, într-o singură vară pictorița Coltuc umplu o mapă întreagă cu stampe inspirate direct din viață, în special nuduri: nud în oglindă (își pozase ea însăși fără să-i pese de batjocurile

soțului) sau nuduri de bărbați... cu covrig sau cu pahar în mână, bărbat pe jumătate beat sau scărpănându-se în cap. Pictorul Ghioagă părea mulțumit de progresele făcute, ba chiar îi reținu unul din tablouri: un Adonis încoronat cu iederă și cântând la o harfă imaginară, pentru care-i pozase el însăși, în ținută sumară, deși în atelier era cam frig.

Din nefericire, maestrul Rafael văzută tabloul la ea acasă (era neterminat și făcu scandal: cum vine treaba asta, unii cu mălaiul și alții cu pospaiul! Ori el, ori Ghioagă ăla, fir-ar mama lui a dracului! Simțind că talentul lui nu e apreciat, pictorul Ghioagă se retrase singur că mai avea și alte modele și eleve. La plecare însă, generos ca toți artiștii îi transmise Veronicăi o rețetă de gândăcei care, cunoscută din tată-n fiu, te mai întrema nițel, mai ales pe maestrul Rafael care, orișicât, nu mai era tânăr.

Veronica învăță rețeta pe dinafară, aceasta fiind destinată numai maestrului, ea una neavând nici un interes s-o ajute și pe amanta aia din Țiglina a soțului ei. Datorită acestui elixir, maestrul Rafael parcă-și mai reveni oleacă și, în orice caz, târâș-grăpiș, a mai fost bun de serviciu vreo 2-3 ani de-aici încolo.

Max OPAIT

Unei domnișoare blondă-natural

Deși o-ajută-nfățișarea
Și-arată, parc-ar fi vedetă,
Oricât de grea ar fi „lucrarea”,
Din blondă, n-ai să faci... brunetă!

Visul etern al femeii

Azi, femeia își dorește
Flori, cadouri și inel;
Pe bărbatul ce-l iubește,
Și-l visează... „ghioce!” !

Probleme de prozodie

Dacă scrii un madrigal
Pentr-o damă, fac prinsoare,
Că fiind luat de val,
Pierzi controlul la... picioare!

Conciliere familială

Bărbatul, chiar de-i îmbufnat,
Femeia-i totdeauna bine,
C-au convenit, când s-au luat:
„Tu zici ca el, dar faci ca tine!”.

* * *

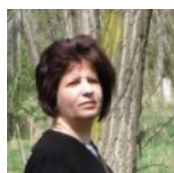
Ilie BÂTCĂ

FABULE

Bugetul animalelor

Adunați cu toții
sub un nuc
bătrân,
profitând de
faptul că nu au
stăpân,
boii și măgarii,
porcii, păsărele,
oile și câinii își votau bugetul.
Dintre toți de față, cel mai vehement
era el, măgarul, căci, în Parlament,
are opt mandate bătute pe multe
și doar el cunoaște a legilor buche.
Fluturând deasupra o jumă` de coală,
le luă pe vite, iarăși, ca din oală.
- Țăsta e bugetul! Dacă vă convine,
ridicați copita, faceți toți ca mine!
le-a mai zis măgarul și a dat sentința:
S-a votat bugetul, suspendăm ședința!
Când să ia cuvântul și un biet cățel,
porcii și măgarii au sărit pe el,
unii cu copita, cei mai mulți, cu râțul,
că și-a-nghițit limba Cuțu, amărâțul.
- Cățeșul ăsta a luat-o razna,
vine să-mi de lecții mie, porc de Bazna,
care, în bugete, am ajuns expert!
Scoateți-l afară, nu vreau să mă cert!
- Taie-i microfonul! a mugit o vacă.
- Protestați toți porcii, faceți-l să tacă,
pentru că bugetul nu-i pentru cățel,
grohăia purcica de pe rândul trei.
A tăcut cățelul, căci majoritari
erau boii, porcii și destui măgari.

Ce învățăminte poți, de-aici, să tragi?
Că degeaba latri, când nu poți să rați!

Nina PLOPEANU

BERE TUBORG ȘI ETNOBOTANICE

— Îmi bag picioarele în ea de școală. M-am săturat de toți și de toate fizicile, matematicile și istoriile, a urlat Carmen, după ce a mai încasat încă o notă de trei. Și-a atârnat rucsacul în spate și a ieșit trântind ușa cu putere, fără să mai aștepte ca profesoara să iasă din clasă.

— Ce faci, pleci? a întâmpinat-o Lora pe hol. E abia ora zece. Nu cred că au deschis la Aida.

— Ba bine că da. Îl cunosc pe patron. Mă primește la orice oră din zi și din noapte.

— Atunci, așteaptă-mă! Vin și eu cu tine.

— Hai, grăbește-te! Nu mai suport să stau nicio secundă în atmosfera asta „telectuală”. Vezi, nu-ți uita țigările și ai grijă să nu te vadă diriga! Tot timpul e cu ochii pe noi. Femeia asta nu are altceva de făcut decât să ne poarte nouă de grijă. La mai dă-o în pisici, cu ecuațiile ei cu tot! Parcă nu se poate trăi foarte bine și fără ele.

Lora a intrat val vârtej în clasă, și-a luat lucrurile și pe-aici și-e drumul.

— Hai, colega. Hai să ne distrăm. Ne-am bătut destul capul. M-am săturat de uitat pe geam, de mângâiat caietul și de butonat telefonul.

— Că bine zici! De atâtea carte mă doare capul. Am devenit dependentă de tutun din plictiseală. Abia aștept să vină pauza să mă baricadez în toaletă cu alte fete, uneori și cu băieți și să facem poștă o marlboro.

— Da, e înghesuială mare și un miros insuportabil. De ce nu vii la colțul sălii de sport? E mai igienic.

— Dar și mai periculos. Oricând poate să apară Big Mader și te freacă cu ou și cu oțet. Morala ca morala, dar puncte la purtare, curățenie în curtea școlii, fotografie la panoul rușinii. Așa ajungi vedeta școlii.

— Nu face aia, nu drege ailaltă. M-am săturat de cicăleală. Una-două, du-te la psiholog! Da, ce am înnebunit? Cu ce mă ajută să desenez copaci și să răspund la tot felul de chestionare nașpa?

La Aida era liniște. Ospătarul, tânăr și drăguț, făcea ultimele pregătiri în așteptarea clienților.

— Bună ziua! ne primiți și pe noi? au întrebat fetele în cor.

— În ce clasă sunteți? Aveți 18 ani?

— Păi...

— Bine, bine. Așezați-vă într-un loc mai retras. Ce vreți să vă aduc?

— 4 beri Tuborg.

— Vineee, băiatul!

În timp ce fetele s-au așezat comod și au aprins câte o țigară în așteptarea comenzii, ușa barului s-a deschis și o figură cunoscută a intrat uitându-se precaut în stânga și în dreapta. După stălpul ce le ferea de priviri discrete, cele două adolescente au început să chicotească privind la vechea lor cunoștință.

— A sosit comanda și ceva din partea casei le-a întrerupt râsul chelnerul.

— Așa da, a aprobat Carmen gestul obișnuit al chelnerului, desfășurând pliculețul maroniu de pe farfurioară și dând pe gât dintr-o înghițitură sticla de Tuborg în care dizolvase praful mira-

culos. Prinzând curaj s-a adresat râzând noului venit.

— Ce faceți dom profesor în bar la ora asta?

Surprins neplăcut, bărbatul și-a fixat ochelarii pe nas și a privit cu luare aminte la îndrăznețea care-i cerea socoteală. Venindu-și în fire s-a răzoiat la cele două.

— De unde aveți tupeul să mă întrebați pe mine, ce fac aici? Ce faceți voi? Nu aveți ore?

— Ba da, dar ne-am învoit, au încercat fetele să se justifice.

— Marș la școală! Să nu vă mai prind pe aici!

— Am înțeles! Să trăiți! a răspuns Lora bălbăindu-se și retrăgându-se amețită spre ieșire. Ia uite. Ce de baloane! au auzit-o strigând în timp ce cobora scările.

— De unde atâtea baloane? Cred că sunt din creierul tău, a murmurat chelnerul zămbind.

— De ce primiți elevi în bar? I-a luat la rost profesorul.

— De unde să știu că sunt eleve, că doar nu scria pe fruntea lor. Lăsați dom profesor! Berea Tuborg e proaspătă. Astăzi fac eu cinste a continuat ospătarul aducând cele 2 beri rămase de la fete.

— Așa mai merge, a plescăit din limbă profesorul, care a primit cu bunăvoință gestul chelnerului și a început să soarbă calm din licoarea dulce amăruie. După ce a terminat cele două sticle s-a îndreptat satisfăcut spre ieșire. Ajuns în dreptul scării a început să strige entuziasmat:

— Ce de baloane! Și ce colorate sunt!

Mihai Batog-BUJENIȚĂ CAPCANA

idee! Nenorocire! Cafeaua era filtru și nu prea avea za! Deci...

Președintele, deloc surprins de reacțiile presupusului auditoriu, îi privi cu dispreț și continuă:

– Ce mă miră? Nu sunteți capabili decât de aranjamente și șmenuri, așa că tot eu trebuie să gândesc. Deci atenție mare! Vasile! Tu scoți un proiect de lege, acolo la voi la Ministerul Muncii, că de voi depinde, precum că este necesară mărirea tuturor salariilor și a pensiilor cu 40%! Gigi! Tu la justiție preiei ideea și o pui într-un text imposibil de evitat în dezbateri, iar tu, Mircică, o pui în dezbateri parlamentară și în maximum două săptămâni iese pe Monitorul oficial! Mărirea se va face în anul viitor, la început! Clară! Hai, la treabă, că nu avem timp de pierdut!

– Da' șefu' de unde fonduri că știi doar...
– Băi, Lică, de aia nu te-am pus pe tine să faci nimic, fiindcă voi, la finanțe, sunteți niște tâmpiți, primul ești tu, care habar nu aveți de politică. Voi numai să numărați banii, asta știți, asta dați pe trompă! Tu vezi-ți de treburile tale că te dau cu capul de toți pereții!
– Șefu' da' fără supărare, noi la anu', e mai mult decât clar că vom fi în opoziție, așa căăă...

– Nicule, eu credeam că Lică e cel mai prost dintre noi, nu tu care ești strategul politicii partidului! Păi, bă, vacă care ești, încearcă să gândești și tu odată nu te mai lua după boala aia de nevastă-ta! Fii atent! Dacă noi dăm legea asta și bizonul pune botu' ne-am scos! Vom fi iarăși la butoane! Și odată aleși ne facem că am uitat de nenorocita asta de lege, o dăm la întors că hăra-măra, o amânăm și o ducem așa încă patru ani timp în care îi mai chiorâm cu câte o regularizare, compensare, în fine, vrăjeli, că doar la asta ne pricepem...

Dacă nu ne iese schema și iau puterea ceilalți, facem scandal să aplice legea, ei nu au cum s-o facă fiindcă doar știm că nu-s bani, prin urmare o iau în mână din prima și noi apărăm ca fiind binefăcătorii poporului, iar runda următoare ne aparține! Acu' vă e clară unde bat eu cu gândirea! Totul este o capcană în care, obligatoriu, cade ori poporul ori opoziția!

Toți cei prezenți aplaudară cu lacrimi în ochi de fericire, zbierând în gura mare că așa un conducător nu a mai fost

vreodată pe pământul binecuvântat al acestei țări!

Peste trei luni, la alegeri, poporul a votat căderea guvernului, spre marea mirare a acestuia care nu putea înțelege cum de refuza bizonul mărirea salariilor și a pensiilor. Să se fi prins la schemă? Imposibil fiindcă era vorba doar de politică înaltă din care el nici nu poate înțelege ceva... În fine, asta era situația, așa să marii strategii ai partidului trecură la planul de rezervă, cel cu revanșa. Dar trebuiau luate unele măsuri...

Fostul ministru al justiției se întâlnește, aparent întâmplător, într-un parc, fiindcă acum aveau timp și de o mică relaxare, cu fostul strateg al partidului. Se așezară pe o bancă, la umbră, se declarară fericiți de întâlnirea cu natura și, după o atentă verificare a împrejurimilor, trecură la lucruri serioase:

– Gigi dragă, uite că a avut dreptate dobitocu' de Livică atunci când cu legea aia cu mărirea salariilor. Am pierdut alegerile! Așa că m-am gândit să-l cam scoatem din cărți că-i periculos. Ai ceva pe-acolo prin dosarele tale vreo ghidușie de-a lui, că aș vrea s-o livrez unde trebuie și ne liniștim. Ce zici?

– Sigur că am. Doar nu era să stau neacoperit la vreo nevoie, că știi cum e la justiție, Azi ești, mâine, valea!

Însetată de dreptate și motivată aprig de lupta împotriva corupției, noua putere descoperi cu surprindere matrapazlăcurile fostului președinte al partidului, aflat acum în opoziție, așa că, în cel mai scurt timp, instanțele, imparțiale ca întotdeauna, îl condamnară la zece ani de pușcărie... Dreptatea triumfa concomitent cu idealurile de democrație reinstaurate după recente alegeri!

Fostul tartin intră la pânaie având un singur regret. Acela că nu-și omorâse la timp colaboratorii fiindcă oricum ar fi fost condamnat la numai cinci ani și ăia cu suspendare pentru bune servicii aduse societății, vicii de procedură sau lipsă dovezi. Spera totuși la o eliberare condiționată pentru bună purtare și atunci să vezi...

Ion DIVIZA, Chișinău

Motiv

Fiare în martie
s-aprinde

La pieptul fetei mărtișorului:
Deja în mai, admiratorul
N-ar mai avea de ce îl prinde.

Diferență

Pentru poetul liric, visătorul,
E lacrimă de sânge mărtișorului;
Pentru epigramistul nepereche
Un mărtișor e floare la ureche.

Mândra – ca un mărtișor

La o glumă pipărată
A zvâcnit îmbujorată,
Dar pe loc s-a înalbit...
De rușine c-a roșit!

Mărtișor la vârsta a treia

Acum, când părul mi-a albit
Și nu mai pot să fiu „cocoșu”,
Iubito, clipa a sosit
Peruca să-ți vopsești în roșu!

De Ziua Îndrăgostiților

Leano, geaba mi te vaieri,
Nu te-aude Dragobete;
Ai succes și tu la fraieri
Cum îl am și eu la fete!

Femeilor

(de 8 Martie în întotdeauna)
Veșnic – muncă și nevoi,
Viața noastră e-un calvar;
Ce ne-am face fără voi?...
Cred că am dormi la bar!

EPIGRAMA

Monica ALDEA

Odă...creației!

Cine a avut ideea
de a inventa...femeia?!
A făcut-o așa, fragilă
Zău, de parcă i-a fost milă
să nu fie brusc atinsă
de vreo necuviință.

Cine a fost Creatorul,
care a pus în Cer piciorul
și-a zis cu infatuare
că se-apucă de-o lucrare
Una grea și cu dichis
fără vreun compromis...
unică, nerepetată
și în lume...aruncată?

Deci, la-nceput a fost IDEEA,
apoi, s-a ivit FEMEIA!
Restul știți...e previzibil
Ea vă-ncântă adeseori
S-o cinstiți cum se cuvine
De cu noapte până-n zori!

Epigramă Calendaristică

Calendarul clar ascunde
Capcane... destul de multe
Feminine, cum altfel?
Să ne lămurim nițel:
Valentine's Day, Dragobete
Martie- tot pentru fete
Ziua ei, chiar și a ta
(Tot iei o floare, ceva).
Paștele, musai Crăciunul
Să nu uităm nici Ajunul.
Nu ai timp să-ți verși amarul,
Se termină... calendarul!

Toamna vineției a unui an nefast
îmbracă în culori sumbre splendida clădire
a sediului central al partidului de guvernământ.
În biroul președintelui, adevărat templu al puterii, se află, în jurul mesei de consiliu, doisprezece oameni, adevărați conducători ai țării. Acum însă bravilor conducători ai nației le bătaie genunchii, iar norii de furtună din tavan se armonizează perfect cu scrâșnetele măselelor președintelui, dar și cu pufniturile nervoase cu un puternic miros de pucioasă.

Cele două secretare care împart cafelele de rigoare, de regulă țința unor glume fără echivoc, trec acum de la un om la celălalt ca și cum ar fi făcute din fum... Dispar la timp, însă nimeni nu respiră ușurat fiindcă se aude mugetul președintelui, tatăl partidului și călăul oricărui rebel:
– Bă, voi știți ce procent avem în sondaje!? Odată cu interogația se produce și un trăsnet care, din nefericire, nu cade pe creștetul nimănui, deși este clar că ar fi fost cel mai dorit eveniment al zilei...

Ministrii și președinții de camere, împreună cu vicepreședinții partidului, se prefac a nu fi auzit întrebarea și se precipită spre a sorbi încântați din tratația șefului. Erau politicieni cu mare experiență de viață și cunoșteau toate trucurile salvatoare în asemenea situații delicate. Numai că și președintele era un politician cu experiență! Prin urmare răcni din nou:

– Bă, vitelor! V-am adus cu botul la iese, am făcut din partidul nostru cel mai mare partid din arcul politic, iar voi, trântorilor, v-ați băgat nevetele, fii și fiicele, amantele și toate neamurile voastre de țărani în funcții, pe banii poporului și ați dus de răpă țara! Numai că acum, cu rezultatele pe care le vedeți, avem doar cincisprezece la sută în cele mai optimiste sondaje, vă duceți la fund și o să trăiți doar din osânza pe care v-ați băgat-o prin conturi secrete în paradisuri fiscale! Hai, acu' să vă văd cât sunteți de deștepti! Veniți cu vreo idee cum să ne punem pieile la adăpost că ne pasc vremuri grele!

Vajnicii bărbați privesc atent în zațul cafelelor sperând să le vină de acolo vreo

Petre POPA

MARELE COPIL

Prin împărăția lui Ion Creangă se trece desculț și ușor ca printr-o iarbă în care s-a pitit pasărea pe care a-l vrea s-o prinzi. Tot așa precum aleargă Marele copil prin „Amintiri...” în căutarea puzei. Când ți se pare că ai găbit-o, vine un moșneag nebun s-o caute de ou și te lasă cu buza umflată, aruncându-o cât mai sus spre cer. Și bine că e așa... Te pomenești că vine mâine altul care o aruncă, nu în sus, ci drept în oală. Nu vezi – aleargă lumea ca Ivan după (cu)votcă și tutun pregătindu-și „culcușul de smoolă”. Mulți naivi se pricopsesc cu câte un godăcel în speranța că va crește din el un Făt-Frumos („Povestea porcului”). Ceilalți „prepeleci” sparg

oalele de capul lui Moș Ion Roată. Așa și n-am învățat lecția dascălului humuleștean. El considera că lucrurile trebuie înșușite intuitiv, iar mai apoi să pui mâna pe abecedar.

Săraca intuiție de pe urmă a românului! În rest: Stan Pățitul are încă multe de pățit, fata moșneagului are de spetit, iar cocoșul a rămas cu cântecul vechi: „Cucurigu-u-u-u-u!, boi-i-i-ieri mari, dați...” . Cine să-ți dea înapoi?

Și apoi „ce mai atâta vorbă degeaba”, când putea să se nască Marele Copil dacă nu în primăvară, dovadă că vine un timp când se trezește și spiritual țărânului, viță din care a fost și a rămas, până în măduva oaselor Ion

Creangă, cel mai citit autor de la opincă până la vlădică. Adevăr spunea Ghoethe: „Marea literatură este cea intraductibilă”. „Traducând basmele lui Ion Creangă ele „ar pierde din farmecul și mai cu seamă tot hazul lor”, considera Mihai Eminescu.

Prin împărăția lui Ion Creangă se trece desculț, scoateți bocancii din picioare! Ba nu, să-și „scoată piciorul” care l-au băgat în... în papucii poporului cei care sunt mai hapsâni decât „Baba” din „Punguța cu doi bani”...

Const. MIU

Adrian BUCURESCU

Poezii Zgubilitice

DIPLOMA

Cioara s-a dus la ariciu,
Care tunde doar cu briciu'...
– Nene, am venit la tine,
Să mă tunzi, cum se cuvine!

Ghearele să mi le tai,
Penele să mi le dai
Cu vopsele de import –
De-ale noastre nu suport!

Vreau să fiu cea mai șarmantă,
Nu ca Lebăda cea toantă!
Vrea să fie grațioasă,
Dar, săraca, e borțoasă,

S-a dus pe la Pelican.
Iar ăla, mare golan,
A înghesuit-o-n stof
Și-a făcut-o pământufl!

Știi, deseară-i premiere:
Diplome se dau, măi vere!
Merite nu tre' să ai,
Fără ele, nu e bai!

Broasca iar a căpătat
Diplomă pentru căscat.
Măgarul pentru-n sughiț
Are diplomă în șpriț!

Cine-a tăiat frunze la câini
la diplome cu două mâini!
Fiindcă pasul l-am bătut
Tot pe loc, cum am putut,

O să iau în astă seară,
Fără să mai urc pe scară,
Pentru marea-mi indolență,
DIPLOMĂ DE EXCELENȚĂ!

TRANSFORMARE

Știți ce s-antâmpnat odată
În pădurea fermecată?
S-a dat veste-n tot regatu'
C-o să vină împăratu'

În poiana cea mai mare,
Într-o zi de sărbătoare
Și, așa cum se cuvine,
Numai lui să i se-nchine!

Pentru-așa eveniment,
Împăratul fu atent
Cum apare îmbrăcat,
Ce își ia de încălțat!

La tribună, când sui,
De trei ori tare tuși,
Ca s-audă tot poporu'
C-a venit mântuitoru',

Dar nu cea profetă
De călugări de la schit!
La toți face-acum un rost,
Ca să nu mai țină post!

A vorbit, pân'-a-nserat,
Dar n-a fost aplaudat!
El voia ovații multe
Și mulțimea să asculte

Un discurs sforăitor
Și norodu'-ascultător

Iar să cadă în extaz
Chiar de stă după zăplaz!

După ce a ascultat
Pe slăvitul împărat,
Tot popuru-a dat ceva:
Doar cu huo la lichea!

Morala:

Cu o voce răsfățată,
Ca o vită încălțată
La discurs – aceeași placă:
S-a dus bou și s-a-ntors vacă!

PANA

– Nea Ariciu, am venit,
Că ești un frizer vestit!
Ca să nu te plictisești,
Vreau acum să mă vopsești.

Ca moralul să-mi ridic,
Să mă faci gagică șic
Toată lumea să m-admire
Chiar deseară la-ntâlnire...

– Da', cu cine te-ntâlnești.
La-ntâlnire de pornești?
Ești așa entuziasă
Pentru seara asta fastă!

– O să vină multă lume,
Să citească numai glume
Puse doar pe a mea seamă,
Poante pe o-ntrăgă gamă!

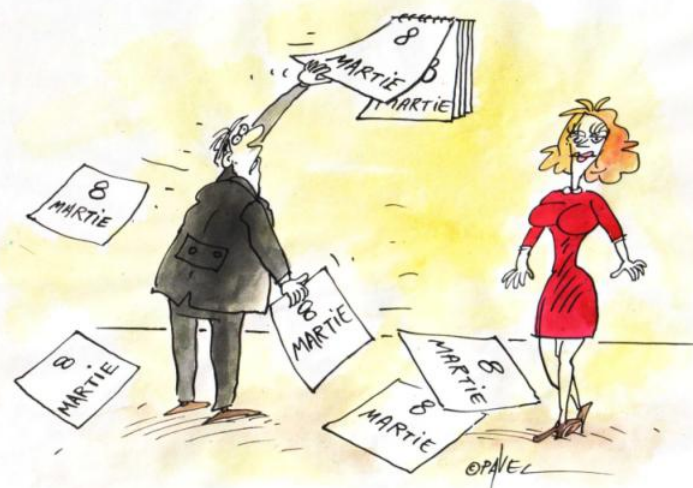
S-a pus preț pe-a mea făptură
Și se dă chiar și factură
Celor care iau gazeta
Și păstrează eticheta.

– Cin' te ia pe tine-n cârcă
Cioară dragă? Ești cam hârcă!
Râde lumea, bre, de tine
Și să știi: nu se cuvine!

– Vreau să-mi faci un moț în
frunte

Pentru nopțile cărunte,
Și să fiu chiar expresivă
Mai ceva decât o divă!

Dacă șoul nu vă place,
La atâtea dobitoace,
Eu vă zic la toți așa:
Ia, mai dă-vă-n pana mea!

Viața ca un plici

Cumpătul și Cumpăta
Se-mbătară sâmbăta
Și, rămași fără-o lescaie,
Se luară la bătaie.

Cumpătul, mai năruș,
Îi dădu borșul pe naș.
Dar nici nașul nu-i de colo
Și-ncepu să cânte solo:

– D-aolică, d-aolea,
Sărăcuț de maica mea!
Vai de banii azvârliți,
C-am cununat doi pârliți!

Nu mai au măcar doi lei
Să li-i dea la cumpetei
Să-și cumpere clenci pe ei,
Să mănânce cu mujdei.

Vai, săracii cumpetei –
Cât sămânța de ardei!
Vântu-i suflă, ploaia-i plouă
Și ei stau sub coji de ouă.

Ouăle sunt de furnici,
Viața asta-i ca un plici!

Duios Tudorița trecea

I-auzi, loane, câinii latră
C-au văzut una mulatră!
Mulatra cu părul creț
Fură rața din coteț.

Rața venise din baltă
Cu codița ridicată,
Să facă un oușor,
Să-l mănânce Nicușor.

Nicușor avea o tobă
Și bătea cu ea în sobă
Până ce băga în draci
Șase sași în șase saci.

Țurai, țurai, măi Ionu,
Sașii se plâneau la ONU!
Mamă, ce mai tevatură
La New York în bătătură!

Numai Tudorița nenii
Ducea la pășune renii
Ce-i trimise sor-sa, Manda,
Emigrată în Thailanda.

Ultima oră:
Nea Costică din Băneasa
Își repară singur casa,
Noaptea pe la trei,
Pentru pupăza din Tei!

©PAVEL

Sergiu STRĂTULĂ

Unui scriitor

Ești profund și pertinent
Și un soclu îți prezic
Constat chiar că ai talent...
(Atunci când nu scrii nimic!).

Titrat

Ne spune că-i plin de har
Că i-i lesne ca să scrie
– Ce vorbești!? Și...ce mai știe?
– E doctor în... abecedar!!

Unuia care aspiră să
ajungă scriitor

N-ai ajuns la „monștrii sacri”
Fiindcă strugurii sunt acri
Un merit, prin excelență
Ai: pentru perseverență!

Lui Gh. Mocanu la
lansarea volumului „Borta”

După ce ți-ai stors talentul
Mai să-ți plesnească aorta
S-a produs evenimentul:
Ți-am văzut cu toții...„Borta”!

Perseverență

Cam de mulțor matala
Scrii, dar...nu spui mai nimic...
Trebuia să te faci mare,
Ca să vezi â... cât ești
de mic!!

EPIGRAMA

Se anunță în oraș că vine-o cioară
vopsită / Însă pasărea aceasta este
mai demult vestită, / Ciugulește
glume bune, uneori râde de noi /
Chiar ne strigă câteodată:

Crrr! S-aveți grijă de voi!

Iama-i grea, omătu-i mare
Noi cădem pe trotuare
M-am jultit, te rog, ai milă!
Salvează-mă, dom'... Sănii!

A-nceput de ieri să cadă,
Câte-un pieton pe stradă
Primarul ne spune iară:
Vă dezăpezesc... la vară...!

Alții au dezăpezire...
Vrem și noi s-avem ca ei!
Plecați, mă, eu pentru asta,
Nu am lei...!

Evident că-i necesar,
mereu un bun de tipar,
Nu se știe niciodată
când un șef... mai vrea o dată...

Are stofă de primar
Chiar de ne proteste iar
Cică... mama lui...Frusina
L-a născut primar... din prima...
T'Alex

SĂ NE TRĂIEȘTI,
DOMNULE BALAUR!

...și a luptat Făt-Frumos cu zmeul trei zile și trei nopți.

În a treia zi, pe la apus de soare, a răpus fioroasa dihanie.

Scăpând lumea de mare năpastă, a mers la palatul fostului balaur, unde era închisă cu șapte lăcăți și opt ivăre frumoasă Cosânzeană. Tare-i era dor de ea și i-a vorbit cu dulceață:

– Hai, Ileană, acasă!
– Dacă zici tu, fătule...

Obținând acceptul fetei, Făt-Frumos n-a mai stat mult pe gânduri, a aburcat-o pe cal și a dus-o direct la garsoniera sa iar de acolo la oficiul stării civile.

Făt-Frumos a trăit cu Ileana Cosânzeana viața întreagă în dragoste și bună înțelegere. Un singur necaz le-a umbrat fericirea: primul lor copil s-a născut cu trei capete. Ce să-i faci, accidente genetice se mai întâmplă... Mama ei de poluare!

Copilul a crescut măricel și părinții au observat cu tristețe că trage mai mult spre pădure decât spre carte. Biata mamă era să-și piardă tot șarmul căutându-l prin hățișuri. Profesorii au vrut să-l exmatriculeze pentru că nu vroia să învețe a citi și a scrie dar, mai ales, pentru că năvălea mereu să dea foc școlii. Nu au reușit, au fost gâsiți vinovați de faptul că lucrează insuficient cu copiii care prezintă cerințe educaționale speciale. E minunat, a fost scris în concluziile comisiei ad hoc, să pui întrebări unui cap și să răspundă altele două. E spirit de echipă. În culise se vorbea pe șoptite, că acesta nu e un copil

oarecare ci fiul lui Făt-Frumos, cel care l-a bătut pe zmeul odios ce punea la tot pasul amenzi, scădea salariile, mărea accizele și impozitele, impunea taxe de protecție. Acum vom plăti la cei pe care-i iubim.

Profesorul de chimie i-a cerut o dată fiului Cosânzeanei să spună care este formula apei și el a răspuns așa cum răspundea întotdeauna:

– Hai la trântă că-i mai sfântă!

Așa a fost trecut din clasă în clasă până a prins la solzi.

Odată, umblând hai-hui prin pădure Bălăurel a dat peste un castel în paragină. N-a mai gândit mult și s-a făcut stăpân acolo. Trăia în armonie cu natura.

Acolo i-a zămbit norocul. Într-o zi s-au abătut prin rezervație niște vânători din parlament. Ei au ucis un cerb, niște căprioare, pui de mistreț și au venit la palat să facă bairam. Când au văzut că stăpânul castelului mănâncă din trei străchini odată au zis cu mândrie:

– E băiat verde! Să-l luăm cu noi, vom avea nevoie de colțoși.

În felul acesta Bălăurel s-a făcut parlamentar. Prezența lui în parlament a fost una utilă. La sugestia noilor săi prieteni el l-a mâncat pe procurorul general, pe șeful Băncii naționale, pe ministrul finanțelor și pe mai toți judecătorii... Ce mai, nu murea de foame.

Poporul era încântat:

– Papă-i, Bălăurel, mama lor de hoți!

Boris M. MARIAN

ABSOLUT ABSURD
ȘI ALTE CELE

OPERA OMNIA
POEZIE CONTEMPORANĂ

TRIO MOLDOVA

OBSTINAȚIE

Am cunoscut un proprietar care avea treisprezece scaune din stejar. Ce să facă el cu un număr impar de scaune? Primul scaun l-a dăruit unui paznic de la un depozit de beuturi. Paznicul și-a făcut ciomege și a bătut atâția hoți până ce a intrat la închisoare și el pentru omor calificat. Următorul scaun a nimerit la o casă de bătrâni și au murit pe el o serie de seniori de toată isprava. Al treilea scaun și restul s-au dus la o societate particulară pentru ședințe. Unsprezece scaune, unul pentru președinte, restul erau pentru membri. Societatea a dat faliment, au ajuns scaunele pe la frizerii, restaurante mai mici, chiar și la bordeluri. Nimfelor de la casele deocheate le plăceau scaunele, fumau stând pe ele, bârfindu-și clienții, care cum o avea, cât plătea, ce alte calități

mai aveau. Un scaun a ajuns la o societate de servicii funerare. Dacă ar fi fost om, scaunul ar fi avut multe de povestit. Eu nu știu de ce nu merg prozatorii pe la asemenea societăți. Cică o femeie a murit fiind lovită în cap de cocoșul ei gelos pe câine. Altul a murit suindu-se pe scaun, apoi pe un scăunel, doar ca să scoată o oglindă de sub o plapumă. La rugămintea nevastei. A fost achitată femeia. Un altul a împrumutat scaunul și s-a spânzurat acasă din disperare că i-a fugit iubita. Un scamator a intrat la sediul societății cu pricina și le-a demonstrat celor prezenți o serie de scamatorii, dar a făcut un infarct și dus a fost. Au urmat povești despre Titanic, de unde proveneau scaunele, care, zice-se, ar fi plutit în Marea Nordului. Scaunul a servit ca loc de odihnă pentru un

Nimeni nu știa că astfel se pregătește terenul ca să vină în funcțiile cheie din țară alții, pentru care Bălăurel era un pui de șopărlă.

Chiar dacă nu știa să scrie și să citească, a ajuns încurând președinte al comisiei parlamentare pentru protecția drepturilor zmeilor de hârtie.

Oamenii de rând erau cam nemulțumiți, spuneau că ar trebui să se gândească cineva și la drepturile lor dar, până la urmă, votau cu cei care le ziceau că numai ei au în formațiune deputați ce gândesc cu trei capuri odată. Pentru activitatea sa prodigioasă Bălăurel s-a ales cu un dosar penal ce conținea trei capete de acuzare, dar un dosar pentru un parlamentar este ca cicatricea pentru erou. Apropo, pentru merite deosebite a fost decorat cu medalia Gloria muncii în grad de Mare Balaure. De aici încolo zbura deasupra pădurii zăngănind din distincții.

Lui Făt-Frumos i-a fost sechestrată în scurt timp arma rece pentru a spori bunăstarea oamenilor muncii și încrederea lor în ziua de mâine. Fără spadă el nu a mai știut ce să facă și, invocând gloriosul său trecut, a cerut ajutor de șomaj la stat. I s-a răspuns că nu poate beneficia de ajutor pentru că nevasta sa a fost top-model. Până la urmă a cerut azil politic în țara cu povești. Folcloriștii afirmă că se simte acolo în siguranță. I s-a dat și o spadă virtuală cu care îi bate pe monștrii virtuali. Este foarte popular, la acest capitol, mai să-l egaleze pe Bulă. Are un vis, ar vrea să-l prindă pe Bălăurel și să-l curățe de solzi, dar de fiecare dată Ileana Cosânzeana îl ia cu binișorul și îl ține lângă ea.

RESUSCITĂRI

Aurel Stanciu MILCOVIN

CU GHEARELE ȘI CU DINȚII PARTIDUL STOMATOLOGIC

Partidul nostru are vechi rădăcini; el și-a arătat colții pe vremea lui Gingis-han și a mozulirilor barbare. Fiind cunoscut cu mult înaintea așa-ziselor partide istorice, el este un partid preistoric. Apariția sa în epoca de piatră pe dinți, în Gura-Văii, în Gurahonț și Gura Humorului, i-a lăsat pe unii ca la dentist.

Bine înfipt, bun de clanță, întâiul preșe-dinte al Partidului nostru a fost Mac Silar de la Strunga, care – înarmat până în dinți, a căzut în lupta cu neobrazății, chinuit de o Paradontoză, ultimele sale cuvinte fiind: „Dinte pentru dinte!”, (restul magistrălelor sale bălbăieli au fost peste ho! Tare! El a militat pentru zdrobirea și măcinarea adversarilor și pentru o formație paradentară care să facă față celor ce continuă să se mănânce între ei.

Partidul Stomatologic ocrotește pe sugari, le garantează o creștere aleasă a dinților de lapte, protezează vârstnicii, păstrându-le neștirbite drepturile.

În programul partidului nostru figurează construirea a numeroase fabrici de tetine și biberoane: câte două cabinete stomatologice pentru fiecare locuitor al țării, prin introducerea bonurilor de dezordine și scoaterea în afara legii a adrenalinei cu xilină și algocalminelor fiole la demonstrații și mitinguri.

Noi așezăminte vor fi înălțate în interesul crescând al celor care mai cu seamă în campaniile electorale - știu să tragă la măsă.

Partidul nostru va acționa neabătut pentru demolarea unităților care produc posmagi, stixuri și

covrigi umblați cu cozi în aceștia. Se va întei lupta împotriva traficului de droburi tari și dropsuri.

Câtă vreme va fi în opoziție, partidul nostru – chiar dacă i se va interzice abcesul la mass-media – va păstra o încăleștată legătură cu cantinele și ospătăriile, va lupta cu ghiarele și cu dinții pentru recucerirea a cel puțin trei scaune pe zi în conducerea treburilor interne. Animat de dorința de a împărți echitabil proprietatea privată, partidul nostru susține cu vehemență delimitarea acesteia; de-o parte, proprietatea și de alta, ușor de distins. – privată.

Partidul Stomatologic cere introducerea în Constipație a ciocolaxului de import și a curățeniei.

Organul de presă al partidului nostru este „Scrâșnetul” cu suplimentele sale: „Foiță pentru dinte și măsă de minte” și „Re-muşcarea”. Pot să devină membri de partid următoarele categorii dentare și sedentare:

- cei ce urmăresc să facă o carie(ră);
- incisivii care nu se clatină;
- caninii căroră, dinte miri-ce, le sare zmațul;
- mușcatele;
- premolari și molarii obișnuiți să umble cu periuta.

Emblema Partidului Stomatologic reprezintă un soare cu dinți ce se înalță pe cerul gurii și o coroană dentară înconjurată de flori de mușetel, căreia e bine, de la un timp încoace, să i se spună... Romaniță.

Așa să ne ajute Cel de sus!

(Rubrică îngrijită de **Silviu STANCIU**)

Georgică MANOLE

TEZA REGINEI ELIS (I)

(Elis Răpeanu: „Epigrama în literatura română”, Editura „Dealul Melcilor”, Brașov, 2001)

Această carte reprezintă teza de doctorat a scriitoarei Elis Răpeanu, având drept conducător științific pe Ștefan Cazimir. Scrisă la îndemnul lui Mircea Trifu și fiind rezultatul a 14 ani de cercetare, ea constituia, la acel timp, o premieră mondială: prima teză de doctorat în epigramă. Aprobarea temei s-a făcut greu, dar susținerea venită din partea a doi profesori, Ștefan Cazimir și Paul Cornea, a dus la concretizarea intenției. Preluăm din expunerile autoarei, fără a altera mesajul, câteva puncte tari care au contribuit la acceptarea temei: „1. multe personalități ale culturii au fost solidare cu epigrama; 2. epigrama a devenit un fenomen literar și din umor e cea mai abordată; 3. în actualitate, epigrama înfloarește la români ca în nici unul dintre spațiile latinității; 4. creația umoristică se constituie într-un adevărat ferment al vieții culturale; 5. se potrivește perfect cu structura psihică și cu umorul național; 6. ocupă un loc preferențial în lectura cititorilor de reviste de umor; 7. e tot mai evident faptul că epigrama a devenit un produs literar de care nu se mai poate face abstracție și trebuie spartă „conspirația tăcerii” la care este supusă; 8. treapta superioară de spiritualitate la care a ajuns, cizelarea artistică, noile valențe (poetică, aforistică, politică) pe care le-a căpătat nu mai pot fi ignorate de critica literară”.

Elis Răpeanu consideră că epigrama are o tradiție milenară. Încă de la începuturile sale „își conturează cerințele, individualizându-se stilistic prin lapidaritate, prin noutatea ideii sau exprimării, ce picură ironie sau umor”. Cercetările făcute de autoare au condus spre greci și spre faptul că s-a început prin a fi exprimate în vers epic, apoi în vers elegiac. În perioada alexandrină, epigrama suportă o cizelare luând forma unei mici compoziții, un fel de elegie în miniatură. Elis Răpeanu constată că la alexandrii

„apare acel element, acel inefabil specific epigramei moderne, spiritul, care contribuie la realizarea poantei, punând în evidență elementul satiric”. De la greci, epigrama a fost preluată de romani, Marțial fiind cel care „îi dă strălucire, fixând statutul literar definitiv” și care „i-a cizelat forma și i-a intuit mecanismul: ciocnirea de idei din care rezultă poanta”. În ceea ce privește pe români, autoare remarcă faptul că aceștia au abordat-o mai târziu, prin secolul al XIX-lea, dar n-au mai abandonat-o, din contra, perfecționând-o: „poezie cu formă fixă, formată de regulă din patru (sau două) versuri, cu două rime”. Înainte de a trece la analiza epigramei în literatura română, Elis Răpeanu face o panoramă a epigramei în marile literaturi: italiană, spaniolă, franceză, engleză, germană și rusă. Reținem informația că englezii au înlocuit epigrama cu limerick-ul, creații din cinci versuri cu rimă aa, bb, a.” Spre exemplu, în „România literară” nr. 21 din 22 mai 2020, poetul Constantin Abăluță publică un limerick: „De ani, un bătrânel pe Gange / mergea doar cu picioroange. / Rămas numai cu zile / Își cumpără roțile / Dar fu-nghițit de mâl pe Gange.” Elis Răpeanu încearcă o primă etapizare a epigramei românești. Conștientă că etapele se suprapun, că există o fluiditate a lor către margini, titlurile sunt prezentate fără extremele temporale. Ele sunt adăugate de mine în urma unor astfel de coordonate exprimate în text. Etapele (perioadele) epigramei românești în literatura română sunt: 1. perioada de acumulări (până la 1890); 2. perioada de maturizare (1890 – 1915); 3. perioada de înflorire dintre cele două războaie (1916 – 1940); 4. perioada imediat următoare celui de-Al Doilea Război Mondial (1941 – 1948); 5. perioada de restrîns și de redresare (1948 – 1970); 6. perioada de avânt a epigramei moderne (începând cu 1970). (VA URMA)

Reacții după primul zbor „Cu cioara vopsită”

Domnule Gheorghe Mocanu, felicitări atât pentru aspectul elegant al „Ciorii” cât și pentru conținutul ei, - divers și interesant! Aveți colaboratori de foarte bună factură. Dacă veți reuși să o mențineți la nivelul de la care și-a început zborul”, „Cioara vopsită” va deveni o publicație importantă. Urez din toată inima succes întregii redacții și... să aveți putere să îi asigurați viață lungă!

Cu îmbrățișări prietenești, al Dvs,

Viorel SAVIN

Aflăm (și mult ne minunăm) că forțosul și mintosul prozator Gheorghe Mocanu, om serios, altminteri, bașca criminolog, umblă „cu cioara vopsită”; nu mă așteptam, halal să-i fie! Deh, cioara albă nu se poate... Cum zburătoare cu pricina a nimerit și în ograda mea, am luat-o nițel la scârmănat. Și, văd, ține la tăvăleală (la lectură, vreau să zic). Publicația vrânceană, ca revistă de atitudine (într-o lume învălmășită, încețoșată, ieșită din țâțâni, plină de cogitatori, encomiotori și crizatori isterizați) are subiecte, slavă Domnului! Tâlcuind, urzicând, oblojind, aflând slova miezoasă, sper să fie tare în clonț! Fără înjurături băstinașe și polemici noroioase, cetind „mai afund” hibe, nădăduind să vindece prin umor, fără smiorcăieli, o nație blegită, potolind nemernicia în floare. Să-i dorim viață lungă, că neamul corvidelor e longeviv (oho!) și inteligent. Sfatul meu: nu dați cioara din mână pentru...

Adrian Dinu RACHIERU

În peisajul revuistic era nevoie de o astfel de revistă, care, prin conținutul său, poate reda cititorilor buna dispoziție.

Discutând îndelung cu redactorul-șef al revistei, dl Gh. Mocanu, despre acest proiect, la care se gândise de prin toamnă, am acceptat să fac parte dintre colaboratorii permanenți, dându-i și unele sugestii în privința formei și conținutului unei astfel de publicații.

Revista este ilustrată cu o serie de caricaturi – ele însele pline de umor –, avându-l ca autor pe renumitul caricaturist, dl Constantin Pavel, redactor-șef adjunct al publicației nou înființate. Evenimentul lansării a fost filmat și vizionându-l, am sesizat că sala a fost arhiplină, o seamă de invitați citind din creațiile lor umoristice, unele fiind compuse la fața locului, spre a condimenta astfel evenimentul cultural. Umorul bine dispune cititorul!

Const. MIU

Stimați colegi! Vă felicit pentru această mare realizare ce poartă un nume demn de a fi reținut și vă doresc la cât mai multe numere. Vă trimt și un material pentru arhiva revistei și vă declar prietenie totală! Plus nr. 65 al revistei Booklook o soră ceva mai în vârstă.

Cu toată admirația!

Mihai BATOG-BUJENIȚĂ

Revista de atitudine prin satiră și umor, CU CIOARA VOPSITĂ, l-ar fi încântat și întristat pe genialul I. L. Caragiale, atât prin jocul cu mai multe strategii al aplicării vechiului principiu latin, castigat ridendo mores! răsând îndreptăm moravurile - admirabili și talentați redactorii și colaboratorii noii publicații -, cât mai ales prin faptul că opiniile sale, din „Părerii literare”, 1900, perpetuează și revelă o aceeași realitate tragic fatală, absurdă și comică. Noi, scriitorii, trecem și astăzi, „pe lângă absurditate și nu ridicăm o sprânceană revoltată; auzim neghiobia și nu zămbim măcar dintr-o nară dezgustată; vedem impostura și ticăloșia, și zămbim frumos, ca la întâlnirea celor mai bune cunoștințe.”

Ca orice revistă de satiră și umor, a fost primită cu multă superioritate și bunăvoință! De ce? Pentru că, se știe, satira este acel gen de oglindă în care privitorii descoperă, în general, chipul oricărui locuitor al Vrancei, Bacăului, Chișinăului etc., în afară de al lor. Primul număr al revistei este echilibrat, configurează interferența asimptotică de inteligență, ironie, revoltă superioară a spiritului, simpatice înțelegere și indulgență a vieții, predispoziție naturală a minții, inimii și literaturii și, mai ales, proprietatea morală și cotidiană a spiritului istoric contemporan, ce ar trebui să fie un dublu contrapunct al ironiei socratice, mai precis, spiritul însuși, ce satirizează cu obiectivitatea scriitorului clasic-realist, acțiunea și viața „ca o pradă”.

Felicitări fondatorilor: Gheorghe MOCANU și Constantin PAVEL, pentru descoperirea „oamenilor de lemn”, care configurează la modul ideal, armonizarea tragicului, absurdului și comicului, din „pamfleururile” Istoriei!

Cu aleasă prețuire,

Petre ISACHI,

Director Fondator, Revista de cultură 13 Plus, Bacău

„Cu Cioara vopsită se va umbla mereu. E în firea unora dintre concetățenii noștri să se încuscrească cu biata făptură. Și la câte vedem în jur, zău așa, puilul acesta își va lua zborul. Are de unde ciuguli. Nu vor rămâne autorii acestei publicații în pene... de inspirație. Revista va avea ampenajul să-i demaște pe împincați și, cu siguranță, va fi un corolar de trofee. Poate nu cu aceeași înfierare proletară, cum se obișnuia cândva, dar tot îi va ciupi adânc pe cei deja înregimentați în stoluri fără număr și cu... ciocul mare. Umorul din totdeauna a făcut victime. Și, deși pot părea cinic, mi-aș dori cât mai multe. De ambele baricade: una a celor care, cred ei, că li se fâlăie să mai umble cu cioara vopsită și una a celor care au de învățat. Să nu umble cu ea. Și pentru care „Cu cioara vopsită” să rămână un manual de bune practici... ale umorului de calitate.”

Silviu STANCIU

